

POSTANOWIENIE

Dnia 06 maja 2015r.

Sędzia Sądu Rejonowego Katowice– Wschód w Katowicach Magdalena Rzaska, w Wydziale IV Karnym- działając w zastępstwie Prezesa Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach.

w sprawie z wniosku o ukaranie wniesionego przez Komisariat Policji I w K. dotyczącego M. M.

obwinionego z art. 124§1 kw

postanawia

1. na podstawie art. 59§2 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 2 kpw odmówić wszczęcia postępowania przeciwko M. M. obwinionemu o wykroczenie z art. 124§1 kw polegające na tym, że w dniu 03 listopada 2014r. około godz. 09.00 w K. na ul. (...), jako pracownik firmie PARK- (...) umyślnie uczynił niezdatnym do użytku pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), poprzez nieuprawnione założenie blokady na koło tego pojazdu;

2. na mocy art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Komisariat I Policji w K. złożył wniosek o ukaranie M. M. za czyn z art. 124§1 kw, zarzucając wymienionemu, iż w dniu 03 listopada 2014r. około godz. 09:00 w K. ul. (...) poza drogą publiczną, będąc pracownikiem formy P.z siedzibą w D. ul. (...), zgodnie z dyspozycją artykułu Kodeksu Cywilnego o zastosowaniu obrony koniecznej, nie skorzystał z tego przepisu, a następnie swoim działaniem poprzez założenie blokady na koło samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) umyślnie uczynił pojazd ten niezdatnym do użytkowania.

W przedmiotowej sprawie, zainicjowanej wniesieniem wniosku o ukaranie M. M. należało odmówić wszczęcia postępowania, wobec stwierdzenia, iż zarzucany mu czyn nie zawiera znamion wykroczenia, tj. wobec zaistnienia negatywnej przesłanki postępowania unormowanej w art. 5 § 1 pkt 2 kpw.

Dla porządku rozważań wskazać przyjdzie, iż warunkiem do uznania, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego ustawą, jest wypełnienie wszystkich wskazanych przepisem znamion. Stąd też wykluczenie jakiegokolwiek ze znamion czynu zabronionego wyłącza możliwość uznania jego zaistnienia.

Przedmiotem ochrony zarzucanego obwinionemu M. M. wykroczenia z art. 124 § 1 kw jest własność i posiadanie rzeczy. Odpowiedzialności za ten czyn podlega m.in. ten kto czyni cudzą rzecz niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Wykroczenie to posiada swój odpowiednik w kodeksie karnym opisany w art. 288 k.k. Granicę między tym wykroczeniem, a wskazanym występkiem wyznacza wielkość szkody wyrządzonej zachowaniem sprawcy.

W przedmiotowej sprawie, koniecznym jawi się wyeksponować, iż dla bytu czynu z art. 124 § 1 kw koniecznym jest wystąpienie szkody majątkowej. Tak w doktrynie, jak i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w odniesieniu do zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku cudzej rzeczy, szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę rzeczywistego uszczerbku w mieniu (damnum emergens) i utraconych przyszłych korzyści (lucrum cessans).

W zakresie zaś uczynienia rzeczy niezdatną do użytku w literaturze znany jest pogląd, że nie jest ono relewantne prawnokarnie, jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie jest potrzebny nakład kosztów ani pracy (Makarewicz, Kodeks, s. 439; Dąbrowska-Kardas, Kardas (w:) Zoll III, s. 367-368). Częściowo odmienne stanowisko doktryny w tym zakresie wskazuje, iż jeżeli dla przywrócenia normalnej użyteczności rzeczy nie były potrzebne nakłady

(rzutujące na możliwość poniesienia rzeczywistego uszczerbku w mieniu), jednakże właściciel lub posiadacz poniósł szkodę majątkową (np. w postaci utraconych spodziewanych korzyści), brak jest racji dla uznania czynu sprawcy za bezkarny (M. Kulik, Z prawnokarnej, s. 84 i n.; tenże, Przepięstwo, s. 83 i n.) Podobnie W. Kotowski (Komentarz do Kodeksu Wykroczeń, art. 124 k.w.) ogranicza możliwość wystąpienia szkody w tym przypadku tylko do postaci *lucrum cessans*.

Niezależnie od przytoczonych wyżej stanowisk, każdorazowy brak wystąpienia szkody majątkowej jednoznacznie wyklucza możliwość oceny takiego zdarzenia przez pryzmat karnoprawny tak wykroczenia z art. 124 kw, jak i występku penalizowanego treścią art. 288 k.k.

W przedmiotowej sprawie obwiniony – M. M. – pozostaje zatrudniony w firmie PARK- (...), gdzie wykonuje czynności w ramach swoim służbowych obowiązków. Teren na ul. (...) przynależy do ww. firmy, a nadto jest on stosownie oznaczony tablicami informacyjnymi, które wskazują zasady i regulamin parkowania na tymże parkingu, jak również ewentualne konsekwencje zaparkowania samochodu przez osobę nieuprawnioną.

Bezspornym pozostaje, iż w dniu 03 listopada 2014 r. na zaparkowany samochód marki F. (...) o nr rej. (...) W następstwie tego, M. M., zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, założył na koło wskazanego pojazdu blokadę. Jak na teren parkingu wrócił właściciel samochodu I. D., obwiniony poinformował ją o obowiązku uiszczenia opłaty w kwocie 150,00 złotych za postój na terenie parkingu.

Na wstępie wskazać należy, iż już sama redakcja zarzutu stawianego obwinionemu nie obejmuje w ogóle znamion w zakresie czynności sprawczej czynu z art. 124§1 kw. Okoliczności czynu, jak i jego skutki wykluczają możliwość rozpoznania sprawy w kierunku tak „zniszczenia”, jak i „uszkodzenia” co skłania tutaj. Sąd do rozważenia całego zdarzenia w kontekście „uczynienia cudzej rzeczy niezdatnej do użytku”.

W ocenie tutaj. Sądu bezspornym w sprawie pozostaje okoliczność, iż poprzez założenie blokady na koło uczyniono przejściowo niezdatnym do użytku zablokowany pojazd, brak jest jednak podstaw do uznania prawnokarnego charakteru ustalonego działania obwinionego. Stanowczo należy już w tym miejscu zaakcentować, że w związku z zablokowaniem za pomocą blokady koła pojazdu, nie powstała w rozumieniu prawnokarnym żadna szkoda tj. wynikająca z czynu przestępczego, bezprawnego. Za taką szkodę nie sposób traktować następczego żądania opłaty wynikającej z regulaminu obowiązującego na terenie (...).

Dodatkowo co wynika wprost z akt sprawy postępowanie związane pozostaje z incydentem polegającym na naruszeniu praw własności poprzez parkowanie pojazdu w sposób niezgodny z warunkami Regulaminu obowiązującego na terenie (...), jak i dopiero następczym działaniem pracownika firmy PARK- (...)- M. M. wykonującego wskazane wnioskiem o ukaranie czynności w ramach obowiązków pracowniczych zakreślonych przez pracodawcę.

Z powyższych względów brak elementarnych podstaw dla przypisania obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia, albowiem w jego zachowaniu nie sposób upatrywać znamion wykroczenia z art. 124 § 1 kw i czyn ten pozostaje prawnokarnie obojętny. Na marginesie wskazać przyjdzie, iż tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w wielu sprawach o podobnym stanie faktycznym, zainicjowanych w tutaj. Sądzie, a zapadłe orzeczenia (w przypadku ich zaskarżenia) zostały utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w Katowicach.

Przyjdzie zatem ponownie podkreślić, iż samo zdarzenie w ocenie Sądu winno być ewentualnie rozpatrywane na gruncie cywilnoprawnym bez angażowania w sprawę sądu karnego, jak i organów ścigania.

Powyższe poniekąd oskarżyciel nota bene zdaje się dostrzegać wplatając w opis zarzucanego wykroczenia, całkowicie niezrozumiałe, jak i nietrafne w kontekście sprawy o wykroczenie, sformułowania „nie skorzystania z dyspozycji przepisu kodeksu cywilnego (niewskazanego wprost) o zastosowaniu obrony koniecznej”. Już zatem jedynie dla porządku nadmienić należy, iż przy przyjęciu - jak chce to widzieć oskarżyciel (?) - działań obwinionego w ramach obrony koniecznej to zgodnie z dyspozycją art. 423 k.c. działający w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni i

bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro własne lub innej osoby, nie jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną napastnikowi.

Mając powyższe na względzie, wobec stwierdzenia przeszkody procesowej opisanej w art. 5 § 1 pkt 2 kpw, Sąd na mocy art. 59 § 2 kpw orzekł jak w sentencji. Brak możliwości stwierdzenia zaistnienia znamion zarzucanego obwinionemu czynu nie wymaga prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie. Sam wniosek o ukaranie należy zaś poczytać za efekt nieprawidłowej interpretacji istoty zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z powołanym w punkcie 2 sentencji przepisem.